

Empresaris al govern

Si alguna cosa està clara, com podia esperar-se d'un govern de dretes, és que els empresaris tindran una presència destacada en el primer gabinet d'Aznar. Evidentment, en això es diferenciarà bastant dels governs socialistes de l'última dècada (escric aquesta "anàlisi" divendres, dia 3, a la tarda, encara en ple debat d'investidura, però la llista de ministres que circula ja es dona per bona). La presència empresarial queda clara ja d'entrada, amb la vice-presidència econòmica de Rodrigo Rato, membre d'una família d'empresaris de tota la vida.

La casualitat —o no tanta casualitat, si mirem la història— ha volgut que els dos ministres que parlen català també vinguin del món de l'empresa, més o menys. El d'Afers Exteriors, l'eivissenc Abel Matutes, és fill d'una família que té una fortuna estimada en uns 30.000 milions de pesetes. Encara que s'ha dedicat des de fa temps a la política, des que va ser alcalde d'Eivissa el 1970, tant ell com tota la família també han tingut sempre múltiples activitats empresarials en sectors de tota mena. Pregunteu-ho a qual-sevol eivissenc.

L'altre es Josep Piqué, la sorpresa, el "ministre català". A diferència de Matutes, Piqué no milita en el Partit Popular ni hi té res a veure. És independent i va arribar al món de la política per la via professional, quan l'any 86, que llavors era conseller Joan Hortalà, va nomenar-lo director general d'Indústria de la Generalitat de Catalunya. Després va "saltar" al món de l'empresa quan va fer-se càrrec de l'ERCROS de Javier de la Rosa, i va guanyar-se el respecte de tothom quan va seguir al peu del canó malgrat l'esclat del "cas KIO", les suspensions de pagaments i tot el terrabastall.

Un tema desagradable que el va apartar l'any 92 de la presidència del Cercle d'Economia. I ara que ja n'era president, des de l'estiu passat, potser haurà de deixar el càrrec per fer de ministre. Però als socis del Cercle no els importava perdre un president, si guanyen un ministre. De fet, el lobby de la Diagonal —que es on té la seu aquesta entitat— es va fundar fa quaranta anys com

a plataforma d'opinió i d'influència dels empresaris catalans més oberts i d'idees més avançades: que facin ministre el mateix president del Cercle ja és tenir punteria!

Josep Piqué és el dard que ha fet diana després de molts anys d'afinar cada vegada més el tret. Sempre defensant la indústria, la democràcia, l'obertura cap a Europa i el diàleg social. Per això, que Piqué hagi acceptat el ministeri sorprèn, ja que fins ara el PP havia demostrat molta desorientació. El Cercle, en canvi, fa

molt de temps que fa anar la brúixola: als anys seixanta, en ple franquisme, quan les organitzacions empresarials no funcionaven, va promoure i aconseguir la fusió de les cambres de comerç i d'indústria de Barcelona; va signar un manifest europeista el '72, encara en vida de Franco; ha intentat repetidament obrir i democratitzar la patronal catalana Foment del Treball; ha "tingut" bastants consellers a la Generalitat de Catalunya i alguns ministres a Madrid (Narcís Serra, Ernest Lluch...). I en l'últim govern del PSOE va "col·locar" també un home seu, Alfred Pastor, a la secretaria d'Estat d'Economia...

Per cert, on també es podrà parlar català —per recuperar la tradició, després de Borrell i Zabalza— és a la secretaria

d'Estat d'Hisenda. No és un ministeri, però gairebé. En Rato hi vol posar el valencià Joan Costa, el jove més diputat del PP per Castelló, que ha negociat amb la gent de CiU tot el pacte sobre finançament autònom. Sembla que ho va fer tan bé que ara volen que repeteixi, perquè els pròxims dos o tres anys seran de molta feina en aquest tema: s'haurà d'organitzar el nou model de finançament de les autonomies i val la pena que se'n faci càrrec qui hi entén. A veure si en surt il·lès. ■

JORDI FORTUNY

“Josep Piqué, president del Cercle d'Economia, és el dard que ha fet diana després de molts anys d'afinar cada vegada més el tret”.